

Zsidó arcképcsarnok –
3. rész:

A Kírtartás.hu feleleveníti szellemi elődjének, a Fiala Ferenc által szerkesztett legendás Összetartásnak egy 1944 nyarán közölt sorozatát. Minden héten bemutatunk egy olyan zsidó típust, amelyet mindannyian ismerhetünk, hiszen utcán, strandon, színházban, kávéházban találkozhatunk ezekkel az alakokkal; reméljük, hogy a közeljövőben végleg eltűnnek városainkból, községeinkből ezek az alakok, akik nemcsak hogy magyarok nem tudtak lenni, hanem bebizonyították, hogy az ő érdekük s az ő célkitűzésük merőben ellenkezik a magyarság érdekeivel és célkitűzéseivel.

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a sorozat írásai 1944 nyarán készültek, azokban a hónapokban, amikor úgy tűnt, hogy Magyarország végre megszabadul a zsidó metelytől. A cikkek is ebben a szellemben íródtak, így értelmezhetők.

Lássuk a negyedik részt!

A betörő zsidó

„Rendszerint az ötezeréves ősi örökséggel, a - munkakerüléssel - kezdi. A sötét, mocskos zsidó tömeglakásokban követi el

az első kis lopásokat. A kezdeti emberek, szédült otthonok - zsidók útja...”
(Összetartás)

Ha Amerikába kerül, ott a többi fajtestvér segítségével gengszterkirály lehet. Emberéletek száradnak lelkén, de ez nem, izgatja, hiszen ugyanakkor gyűlnek a milliók. Ez már a kifésülködött betörőtípus, aki egyáltalában nem hasonlít a karikásszemű, kopottruhás, sunyitekintetű, hátulról döfő apacslegényre. Nem! Ez már kifésülködött, jó ruhába öltözött, a lopott pénzen villát vásárolt magának Floridában vagy Kaliforniában, befolyásos barátai vannak a Fehér Házban, csak egyben hasonlít a kis zsidó bűnözőhöz, hogy ő is rabol, csak nagyobb eredménnyel. Oroszországi típusa a politruk. Ott elemében van, rabolhat, gyilkolhat kedvére. Százegres tömegsírok, Katyn és Vinnica jelzi útját. Vérgőzös bűnök, kifosztott

FORRÁS: Kírtartás.hu

Az eddig megjelent részek:

I. rész (a rongyos zsidó), II. rész (a Talmud-zsidó), III. rész (a kezdő zsidó), IV. rész (a betörő), V. rész (a művész úr...), VI. rész (a földbirtokos), VII. rész (aszfaltbetyár), VIII. rész (a nyaraló), IX. rész (az agitátor), X. rész (Móriczka), XI. rész (Az ügyvéd).

Honlap:

http://kitartas.mozgalom.org/

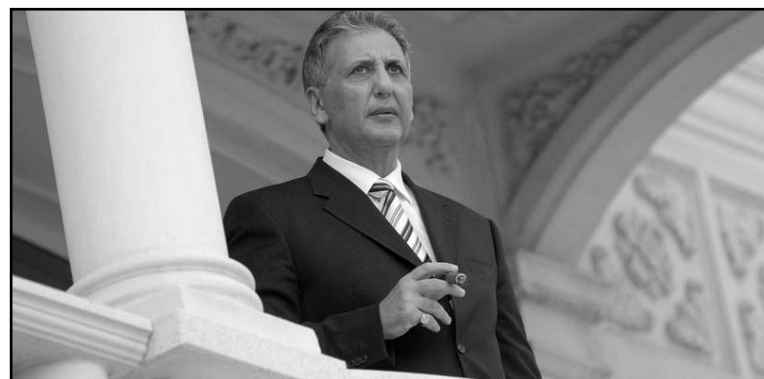
Felső kép

Krausz István, a Mazsihisz pécsi elnöke. Több mint 1600 eurót lopott egy benzinkúton.

Alsó kép

A zsidó gengszter mintapéldánya: Tasnádi Péter

Napjaink példányai:

Sajnos a vörös iszap mindent beborít

Beborított régen is, na meg a napjainkban is mindenre jellemző barbár rombolással. Sajnos tarol, és emberi életet követel. Így kell élnünk már évtizedek óta, megfosztottan mindenüktől, a vagyonuktól, a jogainktól, az egészségünkötől.

Ingtatlan és lakásmaffias ügyek, hiteles ügyei, a családok kifosztására irányuló mindent elsöprő, törvényteleneségeket megtestesítő hivatali eljárások tömkelege, az, ami vörös iszapként évtizedek óta csordogál és végül beborította az országot. Letarolt mindent.

A felelősségre vonás elmaradása, annak megtagadása, elévültetése, kivétel nélkül minden esetre jellemző.

Számtalan sok jogilag mindenétől megfosztott család, a zsebekben landoló, megvásárolt törvényesített törvényteleneségek. Sec - perc alatt elvett és ellehetetlenített életek, az ellehetlené tett jövő, növekedő halálesetek számával, tragédiákkal.

Ki hinné a mai világban, hogy az eljárások levelezésében felelősséggel, a hatalommal felruházva családokat foszthatnak meg mindenétől, foszthatnak meg a jogaitól, az életvitelüket az életfeltételeiket vehetik el? És mindezt tehetik azzal a halandzsával, hogy rosszul értelmezték valamit, nem jól gondolták, és akkor az nem büntethető.

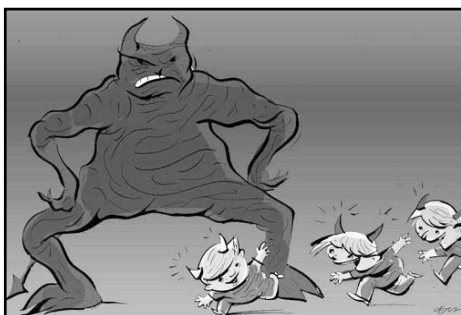
Következésképpen tényszerűen bújhatnak ki minden felelősség alól, a XXI században, és tehetik évtizedek óta.

Sajnos a vörös iszap áldozatai elvesztettek mindent. Mindenük oda lett. A borzalmas napokat elfeledni sajnos nem lehet. Ezt már sokan megtapasztalták. Elfeledhetetlen. Nem lehet még akkor sem feledni, ha nem történik meg a sorozatos tragédia. Sajnos itt kilencen vesztek el az életüket.

Mi a számtalan sok jogilag mindenétől megfosztott család, a zsebekben landoló, megvásárolt törvényesített törvényteleneségek, a sec - perc alatt elvett és ellehetetlenített életek, az ellehetlené tett jövő okán csak a külföldben bízhatunk. Másban már nem, vagy várhatjuk a halotti anyakönyvi kivonatot, az időpont megjelöléssel annak az okán, hogy a bírói és egyéb hivatalnok nem vonható felelősségre a közzétett embertelen, közönyös, fals, családelleses nyilatkozatok szerint.

Ez a jövő?

Tóth Katalin

A vörös szenny gátszakadása

Napok óta ez foglalkoztatja az érző emberek többségét az országban.

De vajon elgondolkodtak-e azon, hogy mi történhetett a háttérben?

S hajlandók-e már gondolkodni azok, akik még ma is, s ezek után is életben akarják tartani a vörös szenny működését?

- Szerinted az ország leggazdagabb elvtársainak szüksége volt erre a spórolásra, vagy valóban ennyire gátlástalanok és mohók?

- Esetleg csak a szakemberek nem voltak elég hozzáértők, vagy óvatosak?

- Talán lehettek a gátszakadásnak más okai is?

- Igaz-e az, amit a Népszabadságnak nyilatkozó személy állít, hogy a MAL Zrt. dolgozótól hallotta: a 10 méter magas zagykazetta falát szabálytalanul emelték meg?

- Igaz-e az, hogy a katasztrófa előtti hétvégén is töltötték a tározót?

- Igaz-e, hogy tudtak a repedésekről már hetekkel a katasztrófa előtt?

- Akj pedig ezt jelezte, annak elbocsátását helyezték kilátásba?

- S vajon, milyen érdekek működhetnek a háttérben?

Hogyan került a gyár magántulajdonba?

Az 1767,8 millió forint jegyzett tőkéjű Ajkai Alumíniumipari Kft. úgynevezett privatizációs pályázatára (1997-ben) konzorciumban jelentkezett két külföldi cég is, valamint egy hazai: az Inotai Alumínium Kft. Ez utóbbi háttérben a Magyar Alumínium Kft. állt, amelynek tulajdonosa régi, jó, politikai kapcsolatokkal rendelkező, s elérte, hogy az alumíniumipari ágazat teljességét egy magyar „szakmai” befektetőnek értékesítsék, hiszen akkoriban már látszott, hogy sok területen a külföldi befektetők csak piacot akartak vásárolni. Erre lehetne mondani, hogy: cseberből vederbe, mert az évtizedek óta felgyülemlt vörösiszap okozta környezetvédelmi problémák „szakmai” megoldásának kötelezettségét, nem sikerült a fillérekért elköttyavetyélt gyár új „tulajdonosainak” megoldania. Az alumínium világpiaci ára valóban akkor volt egy történelmi mélypontra, de Bakonyi Árpád elvtárs - egy SZDSZ-es, akit kicsit később Fodor Gábor környezetvédelmi miniszter Környezetünkért díjjal tüntetett ki - nem félt a jövőtől, sőt 16,5 milliárd forintot bevallott vagyona képződött mára az akkor még olcsó alumíniumból.

(ugye nem kell részletezni, hogy mekkora „munkával és szorgalommal”?)

Az olcsó, de nagy kockázatú technológiák miatt alakulhatott ki az a maffia, amely a veszélyeshulladék-ipar érekkörében működik, s melynek Bakonyi-Gyurcsány

kettőse lehet a fő irányítója, s nemcsak vörösiszap hanem más - környezetre veszélyes - témákban is folyik a tevékenységük.

Veszélyeshulladék maffia?

A Napi Gazdaság által leggazdagabb magyarokról összeállított listán Bakonyi Árpád a százfős mezőnyben a 28. helyen található, de (milyen érdekes!) ugyanitt állomásozik Petrusz Béla is a cég első vezérigazgatója. Ő Bakonyival osztozik a 28. leggazdagabb magyar címen, ugyanis mindkettőn 16,5 milliárdos vagyonnal rendelkeznek. Itt arról a Bakonyi Árpádról van szó, aki a Horn-kormány alatt volt az APV Rt. vezetője (?), valamint az állami Hungalu Rt., vezérigazgatójaként befolyásolta azt a folyamatot, amelynek révén gyakorlatilag ingyen jutottak hozzá egyesek a magyar alumínium ipar különböző gyáraihoz. Igaz, hogy ezen szűk, kiválasztott kör, sok-sok milliárdos vállalatot tett az évtizedek alatt felhalmozott környezetszennyező iszap felszámolására, de ezt eddig senki sem kérte tőlük számon, hiszen egy következmények nélküli országban élünk!

A gyár értékét tehát 1997-ben 1,7 milliárdra értékelték, de a Horn-kormányzat idején elengedték az összeg óriási részét és csak tíz milliót - egy családi ház árát kérték el, mert a „vevők” hárommilliárdos környezetvédelmi beruházást ígértek. Már az akkori miniszteri jelentésből pontosan kiderül, hogy a magyar alumíniumipar szinte teljes egészét így adták magánkézbe, néhány forintért és a hozzákapcsolt ígéretekért, de kizárólag csak elvtársaknak!

Itt van azután a tulajdonosok között Tolnay Lajos, aki a 21. leggazdagabb kommunista tőkés és nem mellékesen Gyurcsány Ferenc volt üzlettársa.

23 milliárd forintot bevallott vagyonával a MAL-ban „csak” 40 százalékos tulajdonrésze van.

Ha a „vásárláskor” beígért hárommilliárdot valóban környezetvédelemre költötték volna, akkor ma nem kellene a halottakról, lúgos iszaplavínáról, katasztrófa sújtotta lakosság kártalanításáról beszélnünk, mert mindez nem következik be. Ma, a normális élethez szükséges feltételek helyreállítása és a tragédiát előidézők példás felelősségre vonása mellett azonban, az illetékes hatóságok ellenőrzési kötelezettségének az elmulasztása, vagy felelőtlen elvégzésének a megállapítása is szükséges. Am ne feledkezzünk el egykori privatizátorok felelősségének kivizsgálásáról sem!

Valami elindult?

Tegnap, egy valódi miniszterelnöki beszédet hallottam a Hír Tv-ben. Lényegre törően foglalta össze a teendőket, s bátran állt ki az állam valódi feladatainak végrehajtása mellett. Remélhetőleg a folyamat nem fog leállni, s a valódi felelősök kapnak, valódi büntetéseket! A tragédia hatása alatt, még az ellenzék sem merte - Gyurcsány kivételével - elutasítani a javaslatot, amely a kárenyhítés és a gyors helyreállítás érdekében született és négy alapvetően fontos pontban összegezhető:

1. Azonnali segély és kártalanítás, de nem az adófizetőket megterhelve!
2. Azonnali újjáépítés, még a tél beállta előtt fejele a károsultak feje fölél!
3. Az alumíniumüzem biztonságos beindítása - de állami felügyelettel!
4. Országos felméréssel megakadályozni a ha-

sonló esetek előfordulását!

Az már könnyen megállapítható, hogy a kedvezményes „vásárláson” túl, a tulajdonosok tovább dagadásának oka nem a fantasztikus teljesítményük, vagy szorgalmuk volt, hanem az illetékes környezetvédelmi felügyelőségek vezetőivel ápoló kitűnő viszony, ami azért sem meglepő, mert akkoriban a környezetvédelmi államtitkár - egy régi KISZ-es ismerős - Szilvássy György volt.

Hová néztek a szakértők?

Az viszont nagyon is meglepő, hogy az elavult eljárással működő timföldgyár a „szakértő” Kling István szerint egy kitűnő technológia! Sőt, a Közép-dunántúli Környezetvédelmi Felügyelőség igazgatójaként kiadott egy uniós engedélyt is a számukra. Mindez egy állítólagos ellenőrzés lefolytatása után, még 2006-ban történt. Kling elvtárs szakértelmét még a Bajnai-kormány is elismerte, hiszen környezetvédelmi államtitkárrá nevezte ki. Az elvtársakat az sem nagyon zavarta, hogy a nyugati országokban nem engedik keveredni tároláskor a nátronlúgot a vörösiszappal. Külön, költségesebben, de biztonságosabb módon tárolják a veszélyes lúgot. Lehetséges, hogy másutt ki sem adták volna azt az engedélyt?

Az a hulladékbiznisz, amit már régóta suttognak az emberek, s veszélyes anyagokkal teli hordókról, valamint ismeretlenek által lepakolt ismeretlen anyagokról szól, ma is folyik szerzte az országban. Óriási üzlet ugyanis a szemét, de sokkal nagyobb a veszélyes hulladék átvétel, s talán nem véletlen az, hogy már a Horn-kormány idején megszerzett a mi „Furcsán Nyerencünk” olyan elhagyott ipari ingatlanok tucatjait, amelyek a veszélyes hulladékok tárolása nagyon is alkalmasak. Ne gondoljuk, hogy aki gátlástalan a politikában, annak bármiféle gátlása lenne a környezet megóvása kapcsán, ha pénzről van szó!

Am a furcsaságok itt még nem értek véget! Állítólag „Furcsán Nyerenc” is lenyeltte azt az összeget, amit a privatizációs szerződésben vállalt abban az esetben, ha öt éven belül nem oldják meg a mosonmagyaróvári timföldgyár vörös iszap melléktermékének a problémáját. A szerződés szerint így 150 millió forintot kellett volna befizetni az APV Rt.-nek. Fletó konzorciuma ugyanis szintén fillérekért kapta meg a privatizált céget, hiszen vállalt három-milliárdos környezetvédelmi ráfordítást. Az évente legalább 200 milliós profitot termelő céget így, 5 millióért „vette” meg, bár anyósa (?) megtöltötte egy 700 milliós „olcsó” hitellel is, de ez az elvtársaknál természetes!

Mivel azonban a privatizációs szerződésben nem rögzítették a környezetvédelmi munkák határidejét, így állítólag a környezetvédelmi hatóság felügyelte az elvégzett munkát, azaz a semmit. Talán elkészült az ártalmatlanítás, talán nem. Bár a jelen katasztrófa fényében, s a kommunista tőkeink erkölcsét ismerve: nem hiszem!

Talán utánna kellene nézni a dogoknak Mosonmagyaróváron is, nehogy ismét a nyakunkba zúduljon a vörös szenny!

S bevallom, hogy nemcsak az iszapra gondoltam!

Bene Gábor S

Forrás: Nemzeti Hírháló